

enten i Rigsraadet eller i sin Tid ved Grundlovens Forhandling, skjøndt der under den foreliggende Sags Forhandling er bragt et Spørgsmaal paa Bane, med Hensyn til hvilket jeg kunde have stor Lyft til at imødegaae den ærede Rigsdagsmand, ligesom jeg havde den Ære at gjøre det, da det samme Spørgsmaal var under Forhandling i den grundlovgivende Forsamling. Jeg skal kun tage Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger, som jeg skal stræbe at gjøre kortere, end den ærede Rigsdagsmand gjorde sine, som han ogsaa lovede at ville gjøre korte, men det er ikke altid let at gjøre, hvad man lover. Jeg vil derfor hellere fremsætte mine Bemærkninger fragmentariske end forsøge paa at fremsætte dem i Sammenhæng. Med Hensyn til mine personlige Anskuelser og Ytringer skal jeg indskrænke mig til for det Første at udtale, at der var en Ytring af den ærede Rigsdagsmand, hvori jeg er fuldkommen enig, og det er den, at Regjeringen ikke skal kofettere med Egennyttens; men jeg haaber, at det ærede Medlem til Gjengæld vil indrømme mig, at dette ikke allene gjælder om Regjeringen, men ogsaa om Andre; de skulle ikke heller kofettere med Egennyttens. Det er ikke en saadan særegen Grundsaetning for Regjeringen, og derom ere vi vel altsaa enige. Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst opfordrer mig til at gaae 50 Aar tilbage i Tiden for at undersøge Ansættelserne i Høiesteret, saa vil jeg dog ikke gjøre det; jeg troer ikke, det vilde give et lønnende Resultat, da Forholdene have forandret sig saameget i de sidste 50 Aar, og især vilde det give et lidet lønnende Resultat med Hensyn til en Sammenligning med Departementscheferne, fordi de dengang slet ikke eksisterede i den Forstand som nu. Vi kunne kun, hvad Departementscheferne angaaer, holde os til, hvorledes Forholdet i de senere Aar har været, og naar vi sammenligne det med hvad der i de sidste 20 à 30 Aar har viist sig med Hensyn til Høiesteret, saa troer jeg, man har undersøgt Sagen tilstrækkeligt og nogenlunde kan berolige sig, og ikke behøver videre at lade sig afficere af, at der i en Lov fra 1771 staaer, at Mænd kunne blive Høiesteretsassessorer med 25 Aars-Ålderen. Det er meget langt fra, at

man altid bliver, hvad man efter sine Qualificationer kan blive.

Jeg maa ogsaa gjøre en personlig Bemærkning med Hensyn til Skarpsindigheden, som her er kommen paa Bane; Bemærkningen derom kom naturligviis fra den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds. (S. A. Hansen: Nei!). Jo, det var ham, som først bragte den frem, og som i den Anledning yttrede sin personlige Anskuelse, hvad han naturligviis var berettiget til. Det ærede Medlem yttrede, at Skarpsindigheden lider under gode Vilkaar i Livet, at jo Mere man faaer at leve af, des daarligere gaaer det med Skarpsindigheden; det var den Erfaring, som han havde gjort, men som han ikke kan forlange, at Alle skulle have gjort. Jeg bemærkede dertil, at dersom det, hvad jeg ikke antager, skulde vise sig, at denne mærkelige Saetning holdt Stik, saa maatte man aabenbart — ligesom man ved at stige opad kom til den sørgelige Erfjendelse, at Skarpsindigheden tog af — gaae ned ad for at komme til den gløvelige Erfjendelse, at Skarpsindigheden tog til; men var det, hvad jeg antog, logisk følgerigtigt, saa kunde det blive en overmaade farlig Saetning, thi havde man først den Overbeviisning, saa kunde man blive nødt til at gaae saa dybt ned, at Skarpsindigheden ganske viist for materielt at kunne subsistere maatte komme til at tage sin Tilflugt til Midler, som man ikke kunde ønske den skulde anvende, enten fordi de vare umoraliske eller fordi de ikke passede til den Stilling, den Paagældende indtog. Det var mine Ytringer; jeg troer ikke, at der var Noget deri, som kunde være stødende, og allermindst havde jeg ventet, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde fundet sig stødt derved, thi jeg maa tilstaae, at det forekom mig, at Naaden, hvorpaa han omtalte Advokaterne, var ganske anderledes skarp. Den ærede Rigsdagsmands Ytringer om visse Dele af deres Forretninger synes mig vare ialfald af den Art, at han ikke kunde have Noget imod den Formening hos Andre, at Livsstillingen kunde være saaledes, at den Paagældende blev nødt til for at subsistere at tage sin Tilflugt til Anben-